

РЕШЕНИЕ

№ 2025

гр. София, 14.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **13826** по описа за **2019** година докладвано от съдия Любка Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Началника на 04 РУ – СДВР, чрез процесуалния му представител юрк. Б. П., против Решение (без номер) от 25.06.2019 г., постановено по НАХД № 10334 по описа за 2018 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 101 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 61/10.04.2018 г. на Началник 04 РУ-СДВР, с което на В. А. В. е наложена глоба в размер на 150 лева на основание чл. 218б във вр. с чл. 194 от НК.

В жалбата се развиват доводи за незаконосъобразност на решението на СРС, като постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че СРС е възприел превратно фактическата обстановка, при което е извел неправилни изводи при постановяване на решението си. Моли съда да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение и да потвърди изцяло издаденото НП.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен, се представлява от юрк. Г., която поддържа касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – В. А. В., редовно уведомен, не се явява, не се представлява и не изразява

становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд София-град, VI касационен състав, от събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, доводите на страните и посочените касационни основания в жалбата, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

В производството пред СРС е установено, че на 13.02.2018 г. около 09:56 часа в гр С. от бензиностанция „Е.“, находяща се на [улица]в[жк], В. А. В. противоправно отнел чужда движима вещ – 13,986 л. дизелово гориво „Е.“ на единична цена 2,17 лв., на обща стойност 30,31 лв. от владението на [фирма] с ЕИК[ЕИК] с намерение да го присвои. За така установеното бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 61 от 12.03.2018 г., а въз основа на него било издадено и процесното НП.

При така установената фактическа обстановка районният съд приел, че в хода на административно наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, представляващи достатъчно основание за отмяна на наложеното наказание. Въззивният състав счел, че е налице в налице несъответствие между текстовата част на описаното нарушение и дадената му правна квалификация. Нарушени били разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, т. 5 от ЗАНН. Нарушението съдът възприел като препятстващо правото на защита на лицето, тъй като не му били предявени ясно и точно правнорелевантни факти, по които той следвало да се защитава. Предвид гореизложеното въззивният съд е отменил НП, като е счел, че е безпредметно да разглежда спора по същество.

Касационната инстанция споделя доводите на въззивната такава, че НП е незаконосъобразно. Според настоящата инстанция при издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, а и като цяло извършването на вмененото нарушение не е доказано. Настоящият съдебен състав напълно споделя мотивите на СРС за извършено процесуално нарушение, отнасящо се до нарушение на нормата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Задължението по чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН за описание на нарушението чрез посочване на обстоятелствата, при които е извършено, съставлява задължение за излагане на фактически основания. Това задължение е самостоятелно, паралелно с него в същата разпоредба съществува и задължението за посочване на доказателствата, на които се основава или на правното основание. Законодателят изрично е предвидил като самостоятелни изисквания към съдържанието на НП задължението на наказващия орган да посочи обстоятелствата, при които е извършено нарушението и отделно от това задължение да посочи и доказателствата, които го потвърждават. В конкретния случаи нито в НП, нито в АУАН са приложени доказателства, въз основа на които административно наказващият орган е установил процесното нарушение.

На практика се оказва, че е налице несъответствие между обстоятелствата, приети от

наказващия орган и тези установени пред съда, както и е налице несъответствие между тези обстоятелства, описани в АУАН и НП и правната квалификация на деянието. Липсата на описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено в АУАН и НП представлява нарушение на чл. 42, т.4 от ЗАНН, а некоректното посочване на нарушените правни норми представлява нарушение на чл. 42, т.5 от ЗАНН. Следва да се посочи, че е необходимо наличие на идентичност между установените обстоятелства във връзка с извършеното нарушение, както в АУАН и НП и твърдените като нарушени правни норми. В конкретния случай това не е така. Както в АУАН, така и в НП липсва, точно, коректно и пълно описание на изпълнителното деяние на нарушението и съответното му квалифициране по една от хипотезите на чл. 194 от НК. Чл. 218б, ал.1 от НК намира приложение в конкретна хипотеза на чл. 194 от НК, както и при изпълнението на определени условия. Тези обстоятелства и такава хипотеза не са конкретизирани, както в АУАН, така и в НП. Тези пороци на акта се пренесени буквално и в НП. В този смисъл при издаването на НП наказващият орган е нарушил императивната разпоредба на чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, съобразно която следва да има пълно описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. В НП липсва подробна фактическа обстановка, в която да са описани ясно и точно обстоятелствата, при които е извършено нарушението.

Налице е едно бланкетно обвинение. На практика са преписани част от правните норми без да са приведени към хипотезите на тези правни норми, установените в обективната действителност факти. Правната норма, обаче поначало посочва общо признаците на състава на административното нарушение, а чл. 42, т.4 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН изискват да се посочат конкретни факти и обстоятелства, които като се подведат под съответната правна норма, осъществяват предвидения в нея състав на административно нарушение. За действителната фактическа обстановка съдът може да направи предположение след запознаване със събраните доказателства. Без да е налице обаче такава в АУАН и НП и да се предполага какво е имал предвид при издаването му, административно - наказващият орган, както и да се налага наказание въз основа на предположения е недопустимо.

Посочените обстоятелства, относно неизясняването на фактите и твърденията от страна на наказващият орган, както в АУАН, така и в НП, водят и до необоснованост на НП. Освен, че следва да бъдат описани всички обстоятелства по извършването на нарушението, следва да бъдат наведени и доказателства в тяхна подкрепа, тъй като посочените в закона нарушения, за които се твърди, че са извършени от жалбоподателя са предмет на доказване по делото.

В тази връзка следва да се посочи, че никъде в производството пред административнонаказващия орган не е изследвана вината на нарушителя. За да се приеме, че е налице административно нарушение, по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото следва да е извършено виновно. Липсват каквито и да било доказателства, че ответника по касация е извършил деянието виновно.

Предвид факта, че вината е съществен елемент от състава на административното нарушение, то и липсата на субективният елемент – вина, води до несъставомерност на деянието.

Неоснователни са доводите, развити в касационната жалба относно несъответствието на изводите на съда с установената фактическа обстановка. От една страна при

постановяване на решението си СРС се е съобразил със събраните по делото доказателства и с представената от административно – наказващият орган преписка. Правилно съдът е преценил, че са налице съществени процесуални нарушения, които водят до незаконосъобразност на издаденото НП. В този смисъл настоящия касационен състав счита, че решението на СРС е правилно, тъй като допуснатите процесуални нарушения по никакъв начин не биха могли да бъдат санирани в съдебното производство, като по принцип нарушаването на правото на защита на нарушителя, каквото е безспорно в настоящия случай, винаги е съществено процесуално нарушение и е самостоятелно основание за отмяна.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение (без номер) от 25.06.2019 г., постановено по НАХД № 10334 по описа за 2018 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.